

Under våren 1955 träffade jag Agneta.

En dag, när min skoldag på Avesta gymnasium var slut, gick jag till min cykel för att åka hem. På min cykel hittade jag ett pappersark. Jag tog upp det och läste. Det var från en flicka som skrev att hon tyckte väldigt mycket om mig. Jag rodnade och såg mig hastigt om. Det tycktes inte finnas någon som sett att jag fått ett brev på min cykel. Jag undrade om någon drev med mig.

Efter någon dag kom en annan flicka och sa att hon ville prata med mig. Jag hade tidigare lagt märke till henne i skolan, hon var mörkhårig och strålande vacker. Kanske hade hon märkt att jag beundrade henne.

Samtalet blev en överraskning för mig. Flickan berättade att en klasskamrat till henne hade försökt ta livet av sig genom att kasta sig ut från en balkong, som låg två våningar upp inne i skolans aula. Tillströmmande lärare och elever hade dock lyckats hindra henne. Flickan berättade att kamratens namn var Agneta. Hon påstod att orsaken till Agnetas självmordsförsök var att Agneta var olyckligt kär i mig. Flickan bad mig att prata med Agneta. Jag kände mig tveksam, men lovade att göra det.

Det blev betydligt trevligare att träffa Agneta än jag trott. Jag kände mig smickrad över hennes uppenbara förtjusning. Under detta vårt första möte, märkte jag till min egen förvåning att jag tyckte om att prata med Agneta.

Agneta

Det blev sedan många möten med Agneta. Under en av dessa möten tog jag fotot av Agneta. Vi gick för oss själva på promenader, mest ute i skog och mark. Vi gick hand i hand och ibland pussades vi. Så oskyldigt och så lyckligt.

Jag tog min studentexamen på våren. Det blev "utspring" på skolgården. Jag fick hel del blommor runt halsen. Även Agneta kom med blommor.

En av mina klasskamrater hade ordnat ett "studentflak" så att vi studenter kunde åka runt i Avesta och fira vår examen. När vårt "studentflak" sattes i rörelse, kom Agneta springande och

kastade sig upp. Sedan, under hela färden runt i Avesta, stod Agneta bredvid mig och höll min hand.

Direkt efter min examen var jag tvungen att åka till min militärtjänst i Östersund. En tid brevväxlade Agneta och jag. Livets nycker gjorde att det sedan dröjde många år innan vi åter skulle träffas.